

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. LXVII. Novissima crudelitatis in se exempla.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Novissima crudelitatis in se exempla.

ATrocius tamen quàm jam memorata, supplicium mihi videtur, quod P. Paulus excogitavit ad ingens suum patiendi desiderium explendum. Extensus in lecto, quàm jam diximus, ratione, curabat destillari in omnes corporis partes ceram bullientem; & affirmat testis Sacerdos (is de quo paulò ante) centies facillè Sacrarum Expeditionum tempore se illi crudum hoc obsequium esse gratificatum; nec potuisse non dolorem plurimum crescere ex eo, quòd subinde Pater ipse ceram illam avelleret, id quod fieri non poterat, quin & cutis laceraretur, & pili, quibus Patris corpus scatebat, simul cum cera abstraherentur; Nec inanis est conjectura, cum Romæ, cum nemo alius operam illi suam hac in re locaret, suum sibi hoc in genere tortorem esse voluisse. Non leve certè ita judicandi fundamentum ex eo habemus, quòd à morte P. Pauli reliquæ ex facibus, & globi cerei, quibus eam in rem utebatur, inventi sint. Non semel accidit, ut Socius miseratione motus altiùs attolleret manum, ut longiore illo spatio defluus liquor minùs ureret. Sed Pater mox atque ad hanc nimium sibi damnosam miserationem animum advertit, apprehensum brachium deprimebat. Non dissimili ratione inter cædendum simulabat nonnunquam Socius, ac si vi magna flagrum torqueret, subinde autem lento illapsu vix leniter cutem titillabat; sed Pater adversùs pium dolum vigil mox querebatur; cum diceret: joco & simulatione non utendum in negotio, quo de salute sua, & noxis apud DEUM contractis expiandis ageretur. Narrat porro Sacerdos
idem,

idem, jurejurando interposito, rem à se magno cum stupore observatam, quòd, cùm corpus P. Pauli his vexandi se modis non posset non livore, pustulis, plagis undique obferi, quæ non nisi lentâ & diurnâ curâ sanari poterant, sequenti nihilominus die, nullo humano remedio applicito, caro integra, sana ac bene habens apparuerit; id quod etiam à plurimis observatum est in sævis illis sui diverberationibus, quibus Pater Expeditionum suarum tempore toties corpus suum cunctis inspectantibus laniabat. Unde hæc animum meum subit cogitatio, ad augendam servi sui coronam DEUM quotidiana hæc ab eo sacrificia exegisse; & ut illa offerre posset, toties nullius alterius operâ adhibitâ ipsummet modo tam admirabili perfanare voluisse. Verùm nec hîc sistere potuit magnus P. Pauli animus, nunquam dolorum satur. In legenda Sancti alicujus Cælitis vita incidit in genus se torquendi, quo insolentius me legere non memini; ipse autem, qui studiosè has artes perquirebat, confestim desiderio imitandi exarsit. Fuit autem hæc sui excrucianti ratio. Circumligabat brachiis supra cubitum aliquot funiculos, & iis vel è trabe aliqua laquearis, vel è clavo in parietem profundè adacto totam corporis molem suspendebat: sic suspensus libratúsque in aère perdurabat tandiu, donec Psalmos, à Pœnitentiâ dictos, totos percurreret. Cruciatum hunc necesse est fuisse acerbissimum tum ob gravem corporis molem, ita contra nisum deorsum libratam, tum ob funes in vivam & musculosam carnem profundè adactos, eamque ad cruoris usque profusionem lacerantes. Cùm tamen nec istud sufficeret, agitando vehementer corpus, & molem ac pondus impetu juvando dolorem intendebat: quin & ita suspensum se dirè jubebat cædi, & tandem velut ex equuleo depositus itera-

ris se ictibus nonnunquam contundi jubebat. Facile centies crudelem hunc ludum iterandum sibi, cogente Patre, fuisse asserit sæpius memoratus Sacerdos: nobis autem constat sub extremos etiam vitæ annos Romæ, fratris cujusdam Adjutoris operâ, magnis precibus exoratâ, ita se suspendere solitum.

Quæ autem causæ magnum hunc animum impulerint ad corpus suum tam diris modis vexandum, juvat è relictis ab eo schedis intelligere, ubi divino amore penitus succensus ita loquitur. Accendit hodie mane in me DEUS propensionem vehementem ad multos cruciatus sponte subeundos, quibus non tam faciam satis pro noxis admisis, quàm ut illas in me ipso vindicem. Non id mihi his tormentis spectandum, ut iis pœnas aliàs subeundas, & supplicia tam hac, quàm altera in vita commerita occupem & expiem; siquidem potiùs mihi desiderandum est, ut quod commerui patiar; sed id unum mihi propositum esse debet, ut in me vindicem tot iniurias in DEUM illatas. Hæc ipsa caro est, cui ut blandirer, eamque molliter haberem, tam perfidus, tam injurius in DEUM fui: & hoc est quod vindicari oportet. Hoc de palato, his de oculis, de his aliis sentiendi facultatibus & instrumentis, de toto me, vindicta mihi sumenda est. Tu ô DEUS meus, da veniam huic indignationi meæ; nimis enim quàm justa illa mihi videtur. An enim impunè mihi esse debet toties tibi fuisse ingratum, toties in te injurium, toties improbè consccleratum? Et quis unquam mortalium talia contra se admittenda impunita esse pateretur? Multum, & nimis quàm multum est, ô DEUS meus, quod toties mihi culpæ veniam indulgeas (hoc siquidem à te supplex rogo, ne sim opus tuum per

per omnem æternitatem tui amore destitutum) sed quid est, cur etiam pœnæ gratiam mihi facias?

§. LXVIII.

Dictorum Epilogus.

HAc tam multiplici rigidè se habendi ratione P. Paulus sibi comparavit thesaurum rectè meritorum ingentem, nobis autem præclarorum exemplorum insignem apparatus reliquit. His modis carnem, quamdiu vixit, subegit; animo verò vitam quodammodo reddidit. His ipsius custodivit semper, & auxit suas virtutes, illam maximè mirabilem vitæ puritatem, summam illam corporis mentisque munditiem, quâ factum est, ut inter Terræ Angelos ab omnibus haberetur, quicumque eum noverunt; sic ut omnes Expeditionum ejus Socij profiteantur; singulari sibi fuisse solatio, videre hominem, habitu-dine corporis sanguinea, indole ad amorem propensissimâ, agere tot annis familiariter, quantum res poscebat, cum omni sorte hominum, cum feminis tam in urbibus, quàm ruri, & tamen tam ab omni labe se purum tueri, ut non solùm nulla unquam vel umbra maculæ illi adhæresceret, sed ut penitus ineptus videretur ad certas quasdam teneritudines, quibus ceteroquin etiam personæ DEO addictæ devotæque vivunt obnoxia. Unde necesse habemus fateri, DEUM non absque ingenti prodigio gratiam illam Patri fecisse, quam tribus illis in fornace Pueris, *Non tetigit eos omnino ignis, neque contristavit.* Rependantur igitur omnium bonorum Authori DEO laudes, cui fidelissimum Ministrum suum tot favoribus ac gratiis ornare placuit,